

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. C.**, st. příslušnost Ruská federace, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí Ministra vnitra ze dne 28. 11. 2016, č. j. MV-109952-4/VS-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2017, č. j. 8 A 28/2017 – 15,

t a k t o :

Řízení **s e p ř e r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení označeného usnesení městského soudu, jímž byla podle § 26 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, dále jen „zákon o státním občanství“, odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministra vnitra ze dne 28. 11. 2016, č. j. MV-109952-4/VS-2016, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, ze dne 25. 5. 2016, č. j. VS-8585/835.3/2-2014. Rozhodnutím ministerstva vnitra nebylo podle § 11 a § 22 odst. 3 zákona o státním občanství vyhověno žádosti stěžovatele o udělení státního občanství České republiky z důvodu bezpečnosti státu.

[2] Stěžovatel se domnívá, že ust. § 26 zákona o státním občanství je protiústavní, neboť zde není žádný ústavně konformní důvod pro to, aby určitá skupina osob žádajících o totéž měla znemožněn přístup k poskytnutí soudní ochrany svých práv. Bez soudního přezkumu těchto rozhodnutí nezávislým a nestranným soudem může docházet k libovůli správního orgánu a ke zneužití mezi správního uvážení. Stěžovatel poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, dle kterého za situace, kdy neexistuje přezkum nezávislým a nestranným orgánem, je prověřovaná osoba prakticky podrobena vůli jedné instituce, kterou již z povahy věci nelze považovat za nezávislou a nestrannou. Stěžovatel poukazuje také na dissent soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, Ph.D., a doc. JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Ph.D., k nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že § 22 odst. 3 zákona o státním občanství je ústavně konformní. Odkazuje také na vyjádření senátorky, bývalé soudkyně Ústavního soudu, JUDr. Elišky Wagnerové Ph.D., která s vyloučením soudního přezkumu zásadně nesouhlasí.

[3] Stěžovatel poukazuje také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101, které se zabývalo přípustností soudního přezkumu

rozhodnutí z oblasti úpravy vydávání osvědčení v režimu zákona o ochraně utajovaných informací a rozsahem přezkumu rozhodnutí obsahujícího utajované skutečnosti.

[4] Stěžovatel se dále neztotožňuje se závěrem městského soudu, že pokud je v souladu s ústavním pořádkem stav, kdy správní spis neobsahuje ani stanovisko Policie ČR ani stanovisko zpravodajských služeb, nemá soud co přezkoumat. Stěžovatel je toho názoru, že ačkoli se uvedená stanoviska nestávají součástí spisu, dopadá na ně § 17 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, totiž že se tato stanoviska uchovávají mimo spis, ovšem v dispozici správního orgánu. Stěžovatel se domnívá, že z gramatického výkladu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství vyplývá, že je to právě správní orgán prvního stupně, kdo z poskytnutého stanoviska v rámci svého správního uvážení vyvodí závěr o tom, zda žadatel ohrožuje bezpečnost státu a tedy uvedená stanoviska jsou podkladem pro vydání rozhodnutí. V případě, že by tomu tak nebylo, postačilo by pouze stanovisko Policie ČR nebo zpravodajských služeb obsahující toliko holý text, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu a nebylo by pak žádného důvodu činit takovéto stanovisko utajovaným. Uvedl-li městský soud, že nemá co přezkoumat, pak dle stěžovatele pochybil, nevyžádal-li si spisový materiál správního orgánu prvního stupně, včetně stanovisek utajované povahy.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl také, že mu není známo žádné jednání, kterým by mohl ohrožovat bezpečnost státu. Domnívá se, že je v intencích výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na soudu, aby si sjednal přístup k relevantním utajovaným informacím a jakožto garant práva na spravedlivý proces nahradil aktivitu stěžovatele, kterou tento vzhledem ke znění § 22 odst. 3 cit. zák. nemůže vyvinout a přezkoumal relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, které se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.

[6] Stěžovatel namítá, že správní orgány svým postupem, kterým mu neumožnily seznámení se s podklady a vyjádření k nim, porušily § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel však sám využil postup podle § 38 odst. 1 správního řádu a zjistil, že spis není veden způsobem podle § 17 správního řádu. Zástupci stěžovatele byly předloženy pouze listiny patřící pravděpodobně do spisu týkajícího se účastníka řízení, kdy tyto postrádaly řádné označení ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., neboť každá jednotlivá strana nebyla opatřena číslem jednacím. Zástupci stěžovatele byly předloženy listiny bez obálky spisu a soupisu všech svých součástí vč. příloh s určením data, kdy byly do spisu vloženy. Stěžovatel tak nemá představu o tom, jaké všechny listiny ministerstvo vnitra k jeho žádosti shromáždilo. Obsahem spisu dle zjištění stěžovatele není ani písemná žádost ministerstva vnitra, na jejímž základě měla být vyžádána stanoviska Policie ČR a zpravodajských služeb, a stěžovatel má proto pochybnosti, jestli byla vůbec vyžádána.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, v němž byla posuzována ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství se závěrem, že se jedná o ustanovení ústavně konformní. Ztotožnil se tak s napadeným usnesením Městského soudu v Praze, že pokud je v souladu s ústavním pořádkem stav, kdy správní orgán nemusí rozhodnutí odůvodňovat a správní spis ani neobsahuje stanovisko policie a zpravodajských služeb, nemá správní soud co přezkoumávat.

[8] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené zkoumal, zda je dán důvod k přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) a § 120 s. ř. s. a k předložení návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a při předběžném projednávání věci zaujal názor, že rozhodné ustanovení § 26 zákona o státním občanství je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

pokračování

[9] O neústavnosti platného zákona si Nejvyšší správní soud nemůže učinit právní závěr sám, protože je jím vázán. V takovém případě však předloží věc Ústavnímu soudu a řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přerušil.

[10] Z důvodů současně podávaného návrhu na vyslovení protiústavnosti ust. § 26 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, v rozhodném znění, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti přerušil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2017

JUDr. Miluše Došková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Ševčíková